

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **NORMA, k.s.**, se sídlem Tiskařská 599/12, Praha 10, zast. JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Botičská 1936/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát státní zemědělské a potravinářské inspekce**, se sídlem Květná 15, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, čj. SZPI/AJ330-22/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 6. 2018, čj. 51 A 56/2017-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Táboře, rozhodnutím ze dne 11. 1. 2017, čj. SZPI/AJ330-19/2016, rozhodla, že žalobkyně „jako provozovatel potravinářského podniku porušil povinnost stanovenou v článku 7 odst. 1 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. 10. 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHA, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnice Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004

(dále jen „nařízení č. 1169/2011“) a to tím, že ve svém centrálním skladě na adrese Tiskařská 599/12, Malešice, 108 00 Praha 10 přijal na základě doloženého dodacího listu č. 032-15 ze dne 16. 12. 2015 za účelem dalšího prodeje potravinu klamavě označenou, kterou dále uváděl na trh až do 30. 5. 2016, tj. do vydání Opatření č. P084- 30421/16/C. Konkrétně se jednalo o potravinu Sauerkirsche konfitüre extra (velikost výrobku 860g, celkové množství 1260 kusů, DMT 11.06.2017, označení šarže N111220150203, obal: sklo + twist off, další údaje o výrobku: vyrobeno z 45g ovoce na 100g, celkový obsah cukru 56g na 100g, vyrobeno pro: NORMA, D-90257, Nürnberg), jejíž vzorek odebraný Protokolem o odběru vzorku č. D017-30421/16/A01 dne 14.4.2016 v provozovně na adrese Na Praze 860, 39111 Planá nad Lužnicí, nevyhověl ve znaku obsah višňi údaji deklarovanému na obalu (na obalu uvedeno: vyrobeno z 45g ovoce na 100g). Laboratorním rozбором provedeným v laboratoři Státní zemědělské a potravinářské inspekce inspektorátu v Praze byla pro obsah višňi v předmětné potravine zjištěna hodnota 30,6g/100g. Tím, že účastník řízení uvedl na trh potravinu, která obsahovala nižší podíl ovocné složky, než jaký byl deklarován na obale, uváděl pro spotřebitele zavádějící informaci o této potravine, pokud jde o její složení. Tím účastník řízení porušil ustanovení článku 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1169/2011 a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 17 odst. 1 písm. q) zákona č. 110/1997 Sb., ve znění planém a účinném ke dni spáchání správního deliktu“ a uložila jí pokutu ve výši 250 000 Kč, povinnost uhradit náklady laboratorního rozboru ve výši 6 270 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný shora specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného krajský soud zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[3] Stěžovatelka nejprve shrnula dosavadní průběh správního a soudního řízení. Namítla, že zkušební protokol o laboratorním rozboru vyhotovený Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí postrádá základní formální požadavky ve smyslu ustanovení § 11 vyhlášky č. 211/2004 Sb., o metodách zkoušení a způsobu odběru a přípravy kontrolních vzorků, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „vyhláška č. 211/2004 Sb.“), a proto nemůže sloužit jako podklad pro uložení pokuty; též byl pořízen nezákonným způsobem. Správní orgány nepřezkoumaly, zda je laboratorní rozbor v souladu se zákonnými požadavky, zda může být podkladem pro správní rozhodnutí. Stěžovatelka uvedla, že podle § 11 odst. 3 vyhlášky č. 211/2004 Sb. je výsledkem zkoušky průměr výsledků nejméně dvou souběžných stanovení; podle odst. 4 pokud takový výsledek překračuje stanovený limit zjištěné látky, zahájí se k jeho potvrzení opakované vyšetření za použití vědecky ověřené metody. Ze zkušebního protokolu opatřeného Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí však nevyplývá, že by byl vzorek opakovaně testován akreditovanou metodou, ani to, že by byl výsledek zkoušky průměrem nejméně dvou souběžných stanovení; s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, čj. 4 Ads 163/2008-49, jde o nezákonný postup. Stěžovatelka tuto námitku vznesla i při jednání před krajským soudem. Zástupce žalovaného se k ní vyjádřil. Krajský soud však tuto námitku nijak nereflektoval a v odůvodnění napadeného rozsudku se s ní nevypořádal, a tudíž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

pokračování

[4] Stěžovatelka shrnula, že za situace, kdy existuje pouze zkušební protokol získaný nezákonným postupem a zkušební protokol vyhotovený v laboratoři Eurofins Laborservices GmbH, který předložila stěžovatelka a který zcela jasně stanoví, že obsah ovoce v potravině činí 45 % a je v souladu s deklarací na obale, pak správní orgány ani krajský soud nemohly mít dostatek důkazů, aby učinily závěr o tom, že se stěžovatelka dopustila deliktního jednání. Stěžovatelka je přesvědčena, že důkazní hodnota obou protokolů je stejná a že nelze upřednostňovat jeden před druhým. Pokud zde proti sobě stojí dva rozbor s protichůdnými závěry o obsahu ovoce v potravině, měl správní orgán buď nechat zpracovat rozbor revizní (což neučinil) nebo postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*.

[5] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl, že by předložením protokolu z laboratoře Eurofins Laborservices GmbH měla být jakkoliv zpochybněna správnost laboratorního protokolu pořízeného Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí. Zástupce stěžovatelky až při ústním jednání u krajského soudu poukázal na to, že laboratoř Státní zemědělské a potravinářské inspekce údajně nerespektovala ustanovení § 11 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 211/2004 Sb. a její postup byl proto nezákonný. Krajský soud se k této námitce vyjádřil v 32. odstavci napadeného rozsudku. Tvrzení stěžovatelky, že krajský soud tuto námitku nerefletoval a v rozsudku se s ní nijak nevypořádal, se proto nezakládá na pravdě. Co se týče vypořádání této námítky, ztotožnil se žalovaný se závěrem o její opožděnosti a dodal, že vyhláška č. 211/2004 Sb. výslovně nestanovovala požadavek, aby všechna dílčí měření musela být podrobně písemně zaznamenána přímo v textu protokolu o výsledku laboratorní zkoušky.

[7] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Ve své ustálené judikatuře mnohokrát Nejvyšší správní soud konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal, že by v napadeném rozhodnutí krajského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Krajský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[10] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost naříkaného rozsudku v tom, že krajský soud nevypořádal žalobní námitku týkající se způsobu, jakým byl pořízen laboratorní rozbor Státní zemědělské a potravinářské inspekce, a jeho náležitostí. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že krajský soud se k této námitce výslovně vyjádřil v 32. odstavci napadeném rozsudku. Krajský soud uvedl, že při jednání před krajským soudem zazněla při přednesu žaloby zcela nová žalobní námitka, podle které nebylo provedeno souběžné porovnání vzorku podle vyhlášky č. 231/2016 Sb. Žalovaný se k tomu vyjádřil poznámkou, že námitka byla vznesena po lhůtě stanovené soudním řádem správním pro rozšíření žalobních bodů. Krajský soud následně poukázal na § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 větu druhou s. ř. s., podle kterého nelze žalobní body rozšiřovat po uplynutí lhůty dvou měsíců od právní moci napadeného rozhodnutí, a konstatoval, že v souzeném případě byla nová žalobní námitka vznesena po uplynutí této lhůty, navíc byla vznesena v obecné poloze, a proto se soud touto novou žalobní námitkou zabývat nemohl. Z uvedeného je zřejmé, že se krajský soud s žalobní námitkou (byť ne věcně) vypořádal.

[11] Proti závěru krajského soudu o opožděnosti předmětné žalobní námitky stěžovatelka v kasační stížnosti nic nenamítala. Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatelka skutečně námitku proti postupu při pořízení laboratorního rozboru Státní zemědělské a potravinářské inspekce a proti jeho náležitostem v žalobě neuplatnila, učinila tak až po uplynutí lhůty podle § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 s. ř. s. Závěr krajského soudu je proto správný.

[12] Argumentaci stěžovatelky, že za situace, kdy proti sobě stály dva rozborů s protichůdnými závěry o obsahu ovoce v potravině, měl správní orgán nechat zpracovat rozbor revizní nebo postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, nelze považovat za kasační námitku. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006-58). Stěžovatelka explicitně hovoří o pochybeních správního orgánu. Slovy citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak stěžovatelkou uplatněné námitky směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku) a nejedná se tak o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Zdejší soud v této souvislosti připomíná svůj rozsudek ze dne 14. 6. 2017, čj. 3 As 123/2016-40, v němž vyslovil, že „stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ní nahlížet

pokračování

jako na nepřípustnou, neboť se mýjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).“

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. prosince 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu